

HALKIN KURTULUŞU

27 Mart 1979
500 kuruş
152

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Zamlar için kim ne dedi ?

S. DEMİREL: «Zamları tam çıkaramadılar. Parça parça çıkarıyorlar. Korkuyorlar. (...) Millet 1979 Martından 1978 Martını arıyor. O 'enkaz' dedikleri devri arıyor.»

TERCÜMAN GAZETESİ: «Gerçi Türk milleti ekonominin düze çıkması için fedakârlığa hazırdır. Ama bu fedakârlıkları ancak inandığı ve güvendiği bir hükümetin ardında yapar.»

HERGÜN GAZETESİ: «Vakit varken tedbir almak lâzım. Fedakârlığı, bir hürriyet ve vatanseverlik gereği olarak içtenlikle kabul ettirecek bir politik çözüm (...) Bu iktidarın mantığı içinde zamlar kaçınılmazdı.»

MİLLİ GAZETE: «Bu zamlar kimin kesesinden çıkıyor? Şüphesiz, milletin. Sebep kim oluyor? Mutlaka bugünkü iktidar partisi CHP.»

AYDINLIK GAZETESİ: «Ecevit'in çıkmazı Türkiye'nin çıkış yolunu da göstermektedir. Süper devletler arasında cambazlık yerine, dış politikada cesur ve özellikle Sovyet tehdidine karşı açık bir tutum. İktisadi sorunları çözmek için halkın fedakârlığına dayanmak. (...) Bu halk her türlü fedakârlığı yapabilir.»

HALİL TUNÇ: «Biz eskiden söylediğimiz gibi her türlü fedakârlığına hazırız. (...) Bir ulusun buhranlı dönemlerden geçmesi fedakârlığa bağlıdır. (...) Hükümeti desteklemeye devam edeceğiz.»

A. BAŞTÜRK: «Hükümetin hazırlamış olduğu önlem paketi, bugünkü koşullar altında ekonomiye işlerlik kazandırmak, İMF'ye ve başka dış kaynaklara muhtaç olmadan yaşayabilmek için gerekli önlemleri içermektedir.»

İLHAN SELÇUK: «Ekonomik önlemler paketi tümüyle açıldığında, MC döneminden kalma faturayı kimin ödemesi gerektiği ortaya çıkacaktır.»

UĞUR MUMCU: «Hiç bir hükümet durup dururken zam kararı almaz.»

İşçi sınıfı ve emekçi halk sömürü ve zulüm düzeninin kurtarıcısı olmayacaktır

Zamlar geri alınsın!

* Zorunlu Tüketim Maddelerinin Fiyatları düşürülmelidir

Egemen sınıflar, CHP reformist hükümeti eli ile KİT ürünlerine yüksek oranlı zamlar yaptılar. Petrol ürünlerine yapılan zam %100'e yaklaşmaktadır.

KİT ürünlerine yapılan zamdan sonra, iğneden ipliğe kadar bütün tüketim maddelerinin fiyatları hızla arttı ve artmaya devam ediyor. Diğer tüketim maddelerine de yeni zamlar geliyor.

Birçok tüketim maddesi piyasada bulunmuyor.

İşsizler ordusu, yeni işten atmalarla giderek büyüyor, kabarıyor. Haklarını korumak ve yeni hakları almak için direnişe geçen işçiler, patronun, sıkıyönetimin ve sendika ağalarının elbirliği ile fabrikadan atılıyor, gözaltına alınıyor.

Hükümet ve sıkıyönetim eliyle ve sendika ağalarının yardımıyla bütün grevler yasaklanıyor.

Toprak ağalarının yoksul köylüler üzerindeki sömürü ve baskısı giderek katmerleşiyor. Tarım ürünlerinin taban fiyatları düşük tutularak, aracıya, tefeciye, komprador burjuvaziye yeni sömürü kapıları açılıyor, küçük üretici köylünün bir yıllık emeği yok pahasına kapatılıyor.

Memurların, öğretmen-

(Devamı Sayfa 3'de)

Sıkıyönetimin bir haftalık bilançosu

Egemen sınıfların Ecevit hükümeti eliyle halka karşı ilan ettiği sıkıyönetimin saldırıları sürüyor. Reformist hükümetin demokrasi kılıfıyla yaşatmaya çalıştığı sıkıyönetim anti-faşist mücadeleyi bastırmak için kitleleri dizginlemeye çalışıyor.

Son bir hafta da daha öncekiler gibi kitle örgütlerine saldırılarla, arama taramalarla ve birçok kişinin gözaltına alınması ve tutuklanması ile geçti.

İşte son bir haftalık sıkıyönetim uygulamalarından bazıları:

— İstanbul Çerkezköy Profilo fabrikasında ücret artışı ve bant hızlandırılmasının durdurulması için direnen işçilerden 178'i gözaltına alındı.

— DİSK'in 20 Martta İstanbul'da yapmayı planladığı toplantıya izin verilmedi. İnzibat birlikleri DİSK merkezini basarak içerdekileri dışarı çıkardılar.

— 16 Mart faşist katliamını protesto eden öğrencilerden 100'ü göz altına alındı.

— ÜGD'li bir faşisti arama bahanesiyle İstanbul Fındıkzade Çukurbostan semti halkı üzerinde terör estirilerek halka hakaret edildi.

— İstanbul sıkıyönetim komutanlığının bir bildirisiyle Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, Marmara Dev - Genç ve İstanbuldaki tüm şubelerinin faaliyetleri durduruldu.

— Ankara sıkıyönetim komutanlığınca Cebeci Kız Sağlık Kolejinde okuyan 26 kız öğrenci göz altına alındı.

— Ankara ve İstanbul'da geniş çaplı aramalarla halkın tedirgin edilmesine devam edildi.

— Adana, Kahramanmaraş Gaziantep, ve Urfa, İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı «Teröristlerden» ele geçirildiğini söylediği bir takım silahları basın ve TRT yoluyla reklam ederek kamuoyu yaratmaya çalıştı,

Egemen sınıfların, Ecevit'li sıkıyönetimin halka karşı yürüttüğü saldırıları, demokratik kitle örgütlerine yönelik baskıları lanetliyoruz.

HALKIN KURTULUŞU

Ecevit ve Allende

AP Genel Başkanı Süleyman Demirel bir yandan zamlar karşısında demagojik bir kampanya yürütürken, bir yandan verdiği bir demeçte Ecevit'i Allende'ye benzetmiş ve «Bunların gidişi Allende gidişidir. Allende de Şili'yi böyle idare etmişti» demiştir.

Demirel'in bu demecinden sonra, faşist, reformist ve revizyonist partilerin sözcüleri ve günlük gazetelerin köşe yazarları Demirel'in Ecevit için kullandığı «Allende benzemesi» üzerine demeç verdiler, yazı yazdılar. Bir kısmı Ecevit ile Allende arasında bir paralellik kurmaya çalışırken, bir kısmı bu tür bir benzetmenin yersizliği ve zamansızlığı üzerinde durmuşlardır. Fakat hepsini de birleştiren ortak yan, halk kitlelerine sorunun esas özünü unutturmaya çalışmaları, düzenin pisliklerini gizlemek için aşırı bir gayret göstermeleri ve emekçi halkı militarizm ve askeri veya yarı-askeri faşist diktatörlük sopası ile tehdit etmeye çalışmalarıdır. Gene bütün burjuva siyasi mihraklar bu polemik içinde, gerçekleri gizleyerek ve bol demagojiye baş vurarak faşist diktatörlüğün, başta ordu olmak üzere bütün militarist kurumlarını aklamaya, onları demokratik, ilerici, anti-emperyalist olarak göstermeye gayret ettiler. «Türk Ordusunun bir Şili Ordusu olmadığı»nı ispat etmeye çalıştılar.

Esasında Demirel ve onun yandaşı bütün faşistler Ecevit'in bir Allende olmadığını bilmekte ama işçi sınıfını ve emekçi halk kitlelerini militarizm sopası ile, askeri veya yarı-askeri faşist dik

(Devamı Sayfa 3'de)

ABD ve Rus Savaş Gemilerinden Sonra

Şimdi de İngiliz savaş gemileri limanlarımıza demir attı

17 Mart Cumartesi günü İngiliz Kraliyet Donanmasının üç savaş gemisi «dostluk ve iyi niyet» gösterileriyle İstanbulu «ziyaret» etti. 21 Mart gününe kadar İstanbulda kalan üç emperyalist savaş gemisi mürettebatının kan bağışında bulunduğu ve 40 kadar kimsesiz çocuğu eğlendirdiği (!) belirtildi.

Emperyalist soyguncuların savaş gemileri peşpeşe limanlarımıza demir atıyor. 10 yıl önce Amerikan 6. Filosu gelmişti. 1977'de Sovyet savaş gemisi Kiev boğazlardan geçerek okyanuslara açıldı. Bunu 16 Kasım 1978'de sosyal emperyalist savaş filosunun iki gemisinin Dolmabahçe önlerinde demir atması izledi. Ardından Amerikan savaş gemisi İzmir'de gövde gösterisi yaptı. Artık kapılar açıktı ve emperyalist savaş gemileri sık sık limanlarımızda görünüyordu. 25 Şubat 1979 da bu sefer Sovyet savaş gemisi MİNSK Karadenizden boğazlara indi ve

(Devamı 3. Sayfada)

'İMF koşulları'nın uygulanması ve Reformist Demagoji

Yeni zamların ve «Ekonomik Önlem Paketi»nin açıklanması ülkemizdeki komprador-feodal ekonominin ve egemen sınıfların emperyalizme bağımlılığını, onun uzantısı olduğunu bir kez daha gösterdi.

CHP reformistleri bir yandan esas işlevlerini unutturmaya çalışırken, bir yandan da anti-emperyalist pozlarda ortalıkta boy göstermeye, emekçi halkı anti-emperyalist demagojilerle aldatmaya çalışıyorlardı. Ecevit TV ekranlarında ve günlük basındaki kalemleri aracılığıyla «İMF'nin koşullarına boyun eğmeyeceklerini» söylüyor ve Türkiye'nin kendi olanakları ile kalkınabileceğini ve zor günlerin atlatılabileceğini belirtiyordu.

Kendi olanaklarına dayanmanın ve «özveri»nin ne anlama geldiği son zamlarla ve «Ekonomik Önlem Paketi» ile şimdi daha iyi anlaşılıyor. Biz bunun üzerinde ayrıca durmayacağız esas üzerinde durmak istediğimiz konu, son «Ekonomik Önlemler»in aslında emperyalist direktiflerin ve «İMF Koşulları»nın uygulanmasından başka bir şey olmadığıdır.

Emperyalistlerin kredi kurumu İMF, «taze para» verebilmek için, KİT ürünlerine yüksek oranlı zam yapılmasını istiyordu. KİT ürünlerine yapılan yüksek oranlı zamla emperyalistlerin ve İMF'nin bu «koşulları» yerine getirilmiş olmaktadır.

İMF, kamu kuruluşlarına alınacak personel sayısının kısıtlanmasını istiyordu. Ecevit Hükümeti bunu fazlası ile yerine getiriyordu. Öncelikle, 1979 Programında ve Bütçe'de yer aldığı gibi, kamu sektörüne alınacak personel sayısı %2 ile sınırlandırılmıştır. Buna ek olarak KİT'lerden yüzlerce işçi çıkarılmaya devam edilmektedir.

İMF, dış satım döviz girdile-

(Devamı 3. Sayfada)

Okuyucularımıza

142 Sayıdan beri Gazetemizin baskısını yapan İzmir Ticaret Matbaasının, artık baskıyı sürdürmeyeceğini bildirmesi üzerine, Gazetemiz bu sayıdan itibaren tipo baskıya geçiyor.

Baskı süresinin uzunluğundan dolayı da, en kısa zamanda okuyucularımızın eline ulaşmak için Gazetemizi 4 sayfa olarak çıkarmak zorunda kalıyoruz.

HALKIN KURTULUŞU, her türlü engeli aşarak yayınını aralıksız olarak sürdürmeye çalışacaktır.

Grevler işçi sınıfının savaş okullarıdır

● FAŞİSTLERİN, SOSYAL-FAŞİSTLERİN VB, İŞÇİLERİ GREVE TEŞVİK EDEREK, DAHASI, GREVE GÖTÜREREK GÜÇ TOPLAYACAGINI İDDİA EDENLER, EĞER GREVLERİN NE OLDUĞUNU, GREVİN İŞÇİ SINIFI İÇİN NE ANLAMA GELDİĞİNİ BİLMEYEN MARKSİZM CAHİLLERİ DEĞİLSE, BURJUVAZİNİN HİZMETİNE KOŞULMUŞ GREV KIRICILARIDIR.

● İŞÇİLERİ GREVE GÖTÜREREK, BU EYLEMDEN DOLAYI İŞÇİ SINIFI İÇİNDE GÜÇ TOPLAMAYI AMAÇLAYAN BİR SİYASİ HAREKET, HER ŞEYDEN ÖNCE O GREVİN AMAÇLARINA VARMASINI SAĞLAMALIDIR Kİ, İŞÇİ SINIFININ GÖZÜNDE PRESTİJİ YÜKSELSİN, GÜÇ TOPLAYABİLSİN. EĞER İŞÇİLERİ GREVE GÖTÜRENLER, GREVİN NEDENLERİNİ ORTADAN KALDIRMADAN GREVE SON VERİRLERSE, AÇIKTIR Kİ, DEĞİL GÜÇ TOPLAMAK VAR OLAN GÜÇLERİNİ DE KAYBEDERLER.

Artık patronların masraf ederek grev kırıcıları tutmalarına, siyasi polisin işçiler arasına muhbir ve provokatörler sokmasına gerek kalmadı. Burjuvazinin, işçi sınıfı içindeki uzantısı her soydan reformcu, revizyonist, oportünist grev kırıcılığına soyundu.

T'K'P'den, TİKP'e, CHP'den, DHB, DY vb. kadar her soydan burjuva, küçük-burjuva siyasi akım ve sendikacılar, şimdiye kadar el altından yürüttükleri grev kırıcı faaliyetleri, hakim sınıfların buhranı derinleştikçe gizlenemez oldu. Açıktan açığa grevlere, direnişlere karşı çıkmaya, işçi sınıfının mücadelesini karalamaya başladılar.

CHP, DHB ve DY gibileri, CHP hükümet olalı beri işçi sınıfı içindeki bütün «devrimci» eylemleri işçilere: «Aman uslu durun, bu demokrat, ilerici hükümeti yıpratırsanız MC gelir. Ama faşistler sizi greve teşvik ediyor, kanmayın, sizi oyuna getirecekler» vazlarını vermekte ve üstelik bunları da utanmadan devrimcilik adına yapmaktadırlar.

TİKP —Aydınlık sosyal— faşistleri, grevlere daha azgınca saldırmakta, grevleri T,K,P,nin kışkırttığını, grevlerin «milli ekonomiyi» zayıflattığını iddia etmekte, daha da ileri giderek haklarını almak için patronlara karşı direnen işçileri «maceracılıkla» suçlamaktadırlar.

Sahte TKP ise, sendikaların başında bulunma konumundan da yararlanarak, sadece sözle grevlere karşı çıkmakla kalmamakta, Kale Kilit'te olduğu gibi direnen işçileri direnişten vazgeçirerek, sıkıyönetim kuvvetlerine teslim etmekte, işçileri teslim olmaya kandıramadığında ise, direnişleri, grevleri yolundan çıkararak, yozlaştırarak,—daha uzun bir vadede de olsa— kırmaya çalışmaktadır.

Bu sözde devrimci akımlar, grevlere karşı çıkmakta, farklı gerekçelere dayanıyor gibi görünmekle birlikte, sorunun özünde, işçi sınıfına karşı patronların safında yer tutmakta birleşmektedirler. Çünkü, patronların da işçilerden talebi, bu grev kırıcılarının aynıdır: İşçilerin greve gitmemesi, kışkırtıcıların oyunlarına gelmeden çalışmaları!

Bu yüzüne «işçi dostu» maskesi geçirmiş, kendisine «devrimci» etiketi yapıştırmış işçi düşmanlarının, patron-hükümet-sendika ağası üçlüsünün, açık bir işbirliği içinde, işçi sınıfı ve emekçi halka karşı bir cephe kurup, onları bu zulüm ve sömürü düzenini kurtarmak için fedakârlığa çağırdığı bir dönemde, üç-dört koldan grev kırıcılığına soyunması bir raslantı mıdır? Elbette ki hayır. Tersine, bunların böyle bir faaliyet içine girmesi, daha doğrusu zaten eskiden beri, ama gizli-kapaklı sürdürdükleri bu faaliyeti, arsızlığı iyice ele alarak açıkça ve eskisinden daha yoğun olarak sürdürmek zorunda kalışları, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki uzantıları olmalarının, onların ajanları olmalarının zorunlu bir sonucudur.

Bunun **birinci nedeni,** egemen sınıfların içinde bulundukları «deva bulmaz» buhrandır ki, işçiler, bütün burjuva mihraklardan gelen, «memleket batıyor, emekçiler fedakârlık etmelidir. vb» çağrılara, sıkıyönetim ve yarattığı terör ortamına rağmen, dahası yasalara rağmen haklarını almak için direnme eğilimi göstermekte, komprador-feodal ekonomiyi kurtarma çağrısını reddetmektedir. Son 15 gün içinde ekonomik taleplerden kalkan, **sıkıyönetim ve yasalara rağmen gerçekleştirilen** Lassa, Kale Kilit ve Profilo direnişleri ve diğer fabrikalardaki bu doğrultudaki gelişmeler, bu burjuva ajanlarına «ihtiyatı elden bıraktırmak»tadır.

Bunların grev düşmanlığının **ikinci nedeni** ise, bizzat grevlerin işçi sınıfı mücadelesi içindeki yerinden ve grevlerin taşıdığı özelliklerden gelmektedir. Korkularının nedenini daha iyi anlayabilmek için grevlerin işçi sınıfının mücadelesi bakımından ne anlama geldiğini kısaca gözden geçirelim:

İŞÇİ SINIFININ BURJUVAZİYE KARŞI MÜCADELESİNİN BİR ARACI OLARAK GREV NEDİR?

Grevler, işçi sınıfı bir sınıf olarak ortaya çıktığı günden bu yana, burjuvaziye karşı yürüttüğü mücadelenin en temel araçlarından biri olagelmiştir. İşçi sınıfı tarihi boyunca grevler, işçilerin burjuvaziye karşı kesin savaşa hazırlandıkları «savaş okulları» olmuşlardır. Bu nedenle de Marksistler, her zaman grevleri, mücadelenin bir göstergesi saymışlardır.

İşçiler, ilk, ama mücadelenin ilerlemesi bakımından son derece büyük öneme sahip birleşme ve dayanışma bilincine ancak grevler sayesinde ulaşmışlardır. Eğer işçiler, burjuvazinin zulmü ve sömürüsü karşısında birleşip direnmeselerdi, sosyal konum bakımından ortaçağ kölelerinden farksız olurlardı: «Fakat taleplerini birlikte ortaya koydukları ve para torbalarına boyun eğmeyi reddettikleri zaman kölelikten çıkmış olurlar.» (Lenin)

Patronlar, işlerin yolunda gittiği, işçilerin uysal uysal çalıştığı zamanlarda «baba» pozlarında ortalıkta dolaşır, işçilerini düşünen, onların sorunlarıyla ilgilenen birisi gibi davranırlar. Sendika ağaları da aynen patronlar gibi, işçilerle «ilgilenir», işçilerin şikâyetlerini «dinler», «yalancı pehlivan» misali ortalıkta dolaşır, patron aleyhine «atar-tutar» işçilerin haklarını savunmak için ne büyük çabalar sarfettiğini anlatmakla bitiremez. Ama iş gelip greve dayanınca bütün maskeler düşer. Patron «baba» pozunu terk ederek, dişlerini gösterir. Sendika ağalarının ise, kabadayılığı birden bire biter. İşçileri yatıştırmaya, el altından da patronla anlaşmaya bakar. Grev uzayıp, işçiler direnmeye devam ederse, açıkça patronun safına geçerek, işçileri, yasalara, sendikanın kendilerini desteklemeyeceği ile tehdit etmeye başlar. Kimlerin gerçek dostlar, kimlerin sahte dostlar olduğu en geri işçiler tarafından bile görülecek kadar açığa çıkar.

Grevin başlamasıyla birlikte, işçilerde de büyük bir değişiklik olur. Normal zamanlarda, patronlara ses çıkaramayan, taleplerini dile getiremeyen, zulme ve sömürüye uysalca boyun eğen işçiler, ortak düşmanlarına karşı birleşirler. Patronlara birer birer söylemek isteyip de söyleyemediklerini şimdi **hep bir ağızdan** yüksek sesle söylemeye başlarlar. Bir de bakarlar ki sıraladıkları istekler sadece kendi fabrikalarındaki işçilerin değil, hatta sadece kendi iş kollarındaki işçilerin değil, bütün ülkedeki işçilerin talepleridir. İşte bu ortak taleplerin farkına varan işçiler, kendi sınıf kardeşleriyle birleşmeye yönelirler.

«Dahası her grev, işçilerin gözlerini sadece kapitalistlerin değil, hükümetin ve yasaların niteliği konusunda da açar» (Lenin). Normal zamanlarda sınıflarüstü bir konumu muhafaza etmeye çalışan hükümet, grevler karşısında «düzeni, disiplini, milli ekonomiyi vb.» dahası, «ülkenin bütünlüğünü ve birliğini» korumak gerekçesiyle işçilerin karşısına dikilir. Bütün «suçları» emeklerinin karşılığını istemek olan işçileri «suçlu sandalyesine» oturtur. O güne kadar herkese eşit uygulandığı iddia edilen yasalar, görülür ki, sadece burjuvaziyi korumak, sömürü ve zulmü devam ettirmek için yapılmıştır. Özgürlük, adalet, eşitlik gibi şeylerin kapitalist düzende işçiler için, özgürlük, adalet, eşitlik olmadığı ortaya çıkar. «İşçiler, yasaların yalnız zengilerin çıkarına yapıldığını, hükümet görevlilerinin bu çıkarları koruduğunu, emekçi halkın susturulduğunu, ihtiyaçlarını belirtmesine izin verilmediğini, işçi sınıfının, grev hakkını, işçi gazeteleri yayınlama hakkını, yasa çıkarma ve bunlara uyulmasını denetleyen ulusal meclise katılma hakkını kazanması gerektiğini anlamaya başlar.» (Lenin, Sendikalar Üzerine, s. 164)

İşçilerin kapitalizme karşı direnmelerinin bir ifadesi olan grevler, yalnızca, işçi sınıfının burjuvazi ve hükümet karşısında sosyal konumlarını açığa çıkartmak, işçi sınıfı içindeki sendika ağası vb.' burjuva uşaklarını deşifre etmekle kalmaz, aynı zamanda, devrimci ajitasyonun etkisini artırıcı ve sosyalizm düşüncesinin yayılmasını hızlandırıcı bir ortamı da yaratır. Konuya ilişkin olarak, Lenin şöyle diyor: «Her grev, çok güçlü biçimde, sosyalizm düşüncelerini, tüm işçi sınıfının sermayenin baskısından kurtuluş mücadelesinin düşüncelerini işçilerin aklına getirir. Büyük bir grevde önce, belli bir fabrikanın, belli bir sanayi dalının ya da belli bir kentin işçilerinin sosyalizm hakkında hemen hiçbir şey bilmedikleri ve pek az düşündükleri, fakat grevden sonra bunlar arasında çalışma gruplarının ve derneklerin çok daha fazla yaygınlaştığı ve gittikçe daha çok işçinin sosyalist olduğu sık sık görülmüştür.» (Lenin, Sendikalar Üzerine, s. 165)

İşte grevlerin sosyal savaş bakımından yukarıda belirlediğimiz özelliklerinden dolayıdır ki, burjuvazi ve onun işçi sınıfı içindeki her türden uşakları grevlerden korkuya kapılırlar. Bizim oportünist, revizyonist, reformcu sözde sınıf sendikacılarımızın elbirliği ile grev kırıcılığına soyunmalarının nedeni de bu korkudan başka bir şey değildir.

FAŞİSTLER, SOSYAL-FAŞİSTLER, GERİCİLER GREVLERLE GÜÇ TOPLAYABİLİR Mİ?

Her soydan grev kırıcısı, grevlere karşı çıkarken son derece saçma bir gerekçe öne sürmektedir. Bunlardan CHP, T'K'P, DHB ve DY gibileri, bugün grevleri faşistlerin kışkırttığını, bunu da «ilerici» CHP hükümetini yıpratmak dağılan tabanlarını toplamak ve işçiler arasındaki prestijlerini artırmak için yaptıklarını söylerken, TİKP sosyal-faşistleri de grevleri sahte TKP'nin kışkırttığını, amacının da, bir yandan kargaşalık çıkararak «milli ekonomiyi« tahrip etmek, diğer yandan da işçi sınıfı içinde güç toplamak (!) olduğunu söylüyorlar.

Halkın Kurtuluşu, daha önceki sayılarında, CHP hükümetinin yıpratılması, milli ekonomi, kargaşalık vb. gibi zırvaların neye hizmet ettiğini sergilemişti. Bu nedenle biz bu yazımızın sınırları içinde sadece konumuzu ilgilendiren yanına, faşistlerin, sosyal-faşistlerin, gericilerin grev kışkırtarak işçi sınıfı içinde güç toplayıp toplayamayacağı ile ilgili yanına değineceğiz.

Faşistlerin, sosyal-faşistlerin vb. işçileri greve teşvik ederek, dahası, greve götürerek güç toplayacağını iddia edenler, eğer, grevlerin ne olduğunu, grevin işçi sınıfı için ne anlama geldiğini bilmeyen Marksizm cahilleri değilse, burjuvazinin hizmetine koşulmuş grev kırıcılarıdır.

Bu neden böyledir?

İşçileri greve götürerek, bu eylemden dolayı işçi sınıfı içinde güç toplamayı amaçlayan bir siyasi hareket, her şeyden önce, o grevin amaçlarına varmasını sağlamalıdır ki, işçi sınıfının gözünde prestiji yükselsin, güç toplayabilsin. Eğer işçileri greve götürenler, grevin nedenlerini ortadan kaldırmadan greve son verirlerse, açıktır ki, değil güç toplamak, var olan güçlerini de kaybederler.

Hal böyle olunca, grevleri teşvik ederek, faşistlerin, sosyal-faşistlerin vb. güç toplayacağını iddia etmekten iki sonuç çıkar: Ya bu yolunu şaşırmış sözde işçi sınıfı yanlısı akımlar, faşistler ve sosyal-faşistlerin işçi sınıfının ekonomik mücadelesine önderlik edebileceğini ve onu başarıya ulaştırabileceğini iddia etmektedirler. Ya da işçi sınıfını ne yaptığını bilmeyen bir cahiller sürüsü olarak görmektedirler.

Oysa açıktır ki, hiçbir sendika ağasının, hiçbir faşistin (isterse sosyal-faşist olsun) işçi sınıfının ekonomik mücadelesine önderlik etmesi ve onu başarıya ulaştırması mümkün değildir. Bir de buna, yukarıda kısaca da belirtilen grevin kendine has özellikleri eklenince değil faşistlerin, sosyal-faşistlerin grev kışkırtması ondan köşe bucak kaçması gerekir. Zaten bugün olan da budur. Faşistler, sosyal-faşistler, işçi tabanının hoşnutsuzluğunu bastırmak için grevden, direnişten söz etmektedirler; ama onlar hiçbir zaman grev ve direnişe gitmemektedirler. İşçilerden gelen baskıyı göğüsleyemeyince ve işçiler onlara rağmen greve yönelince de, ilk fırsatta grevleri kırmakta tereddüt etmemektedirler. Hemen her grevde de, başta burjuvaziye yönelik olarak başlayan grev ve direnişler, sendika ağalarının patronların yanında saf tuttuğunun ortaya çıkmasıyla birlikte, sendika ağalarına da yönelen bir eylem olmaktadır.

Eğer bugün faşistler, sosyal-faşistler, hâlâ işçi sınıfı içinde bir etkinliğe sahipse, hâlâ yüzlerinde bir «işçi dostu» maskesiyle dolaşabiliyorlarsa, bu, işçileri grevlere teşvik ederek, işçi sınıfı içinde güç toplamalarından değil, tersine, grevleri daha başından bastırabilmelerinden ve bu karşı-devrimci eylemlerinde, kendisine «sosyalist» diyen gönüllü grev kırıcı müttefiklere sahip olmalarındandır.

Biz dün söyledik, bugün de söylüyoruz: Biz işçi sınıfının menfaatlerinin savunulması temelinden kalkan bütün grevleri destekliyoruz: İsterse bunu, faşistler, sosyal-faşistler vb. kendi gizli amaçları için kışkırtsın. Ve diyoruz ki, her soydan sendika ağası, daha baştan ,işçilerin, kendi çizdikleri sınırları aştığı andan itibaren burjuvazinin ve hükümetin kollarına atılacak, gerçek kimliklerini herkesin anlayabileceği kadar açık bir biçimde ortaya koyacaklardır. Bu grev ve direnişlerin sonuçları ise, değil faşistlerin ve sosyal-faşistlerin işçi sınıfı içinde güç toplamaları, felâketleri olacaktır.

Hangi soydan olursa olsun, sendika ağalarına gelince, onların patronlar kadar bile bir grev kışkırtma serbestisi yoktur. Çünkü onların esas görevi, işçi sınıfını yatıştırmaktır ve bu görevlerini «başarıyla» yaptıkları ölçüde varlıklarını sürdürebilirler. Çünkü her grev, sendika ağaçlarının çizdiği sınırları aşma eğilimi taşıyacak ve sendika ağalarını patron ve hükümetle açık işbirliğine zorlayacaktır. Bu da onların gerçek kimliklerinin deşifre olması ve sonları değilse bile sonlarının başlangıcı olacaktır.

Peki, gericilerin, faşistlerin, burjuvazinin grevleri kışkırttığı istisnai durumlar hiç olmaz mı? Elbette olur. Örneğin, burjuvazi, sendikaları maddi olarak çökertmek istediğinde ve kendisi için durumun yeterince elverişli olduğunda grevleri kışkırtabilir. Ya da aşırı üretim halinde elindeki stokları eritmek için, işçilere fazladan ücret ödememek için. vb. durumlarda, grevleri kışkırtabilir. (MESS grevinde olduğu gibi) Ama burjuvazi böyle bir kışkırtmadan, burjuvazi ve sendika ağaları lehine işçi sınıfı içinde güç toplayacaklarını bekleyecek kadar aptal değildir. Tersine bu kışkırtmayı yaparken, gerek burjuvazi, gerekse onun uzantısı sendika ağaları, işçilerin derin nefretini kazanmayı göze alarak yapar. Ve bu durum açıktır ki, işçilerin burjuvaziye, sendika ağalarına ve onların sosyal düzenlerine karşı kinlerinin daha çok arttığı bir ortam yaratır.

Kısaca şunu söyleyebiliriz: Burjuvazi ve onun işçi sınıfı içindeki uzantısı faşist, revizyonist, reformcu her soydan sendika ağası, hangi gizli niyetle olursa olsun kışkırttıkları her grev, onların işçi sınıfı içinde teşhir olmalarıyla, güç toplama değil, güç kaybetmesiyle sonuçlanacaktır. Bugüne kadar hep böyle olmuştur; bundan sonra da böyle olacaktır.

BUGÜNKÜ KOŞULLARDA FAŞİSTLER VE SOSYAL-FAŞİSTLER GREV KIŞKIRTICILIĞI YAPABİLİRLER Mİ?

Bu soruya tek bir kelimeyle cevap verilebilir: HAYIR!

Neden grev kışkırtıcılığı yapamazlar:

Birincisi, kendi sınıf konumlarından dolayı yapamazlar: Çünkü, bugün hakim sınıflar, ağır bir bunalım içindedirler. Ve ellerindeki bütün olanaklarla bunalımın yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıfların sırtına yıkmaya çalışmaktadırlar. Bunun için de emekçi sınıfları, komprador-feodal ekonomiyi kurtarmak için fedakârlığa çağırmaktadırlar. Bu durumda grevler, fedakârlık çağrısını reddetmekten başka hiçbir anlama gelmeyecektir. Hakim sınıfların işçi sınıfı içindeki ajanlarından başka bir şey olmayan faşist, sosyal-faşist sendika ağalarının hakim sınıflara zıt bir politika izleyerek işçileri greve teşvik etmesi beklenebilir mi? Elbette ki hayır! Her soydan grev kırıcı takımının iddiasının gerçek olabilmesi için ya bu sendika ağası faşist ve sosyal-faşistlerin, burjuvaziye başkaldırmış, kendi kişisel çıkarları ve sendikaların başında kalmaktan başka hiçbir düşüncesi olmayan sınıflarüstü varlıklar, ya da her nasılsa sendikaların başına gelmiş ne yaptığını bilmezler olması gerekir ki, her iki varsayım da anti-Marksisttir. Ve buna, mücadelenin bugünkü geldiği yerde işçilerin kafasını karıştırarak burjuvaziye yemin etmiş grev kırıcılardan başka hiçbir aklı başında insan inanmaz.

İkincisi, ise, grevlerin işçi sınıfı mücadelesi açısından taşıdığı önem ve fonksiyonundan gelmektedir. Her grevin işçi sınıfı için bir «savaş okulu» görevi gördüğü gerçeği ve grevlerin işçi sınıfının dostları ve düşmanlarının tam bir ayracı, dahası, burjuvaziye ve onun temsil ettiği sosyal düzene isyanın bir ifadesi olması gerçeği ki, ülkemizdeki sendika ağaları bunu sadece teorik olarak değil, son 15 yıllık yoğun sendikal eylem döneminde kendi öz tecrübeleriyle de bilmektedirler.

15 - 16 Haziran, DGM Direnişi, MESS grevi vb. büyük grev ve direnişlere baktığımızda, sendika ağaları —özellikle sosyal-faşist sendika ağaları— her üç eylemde, daha eylemin en yüksek noktasında burjuvaziye teslim olmuşlar, kendi oyunları ile kıramadıkları bu güçlü eylemleri, burjuvazi ve onun hükümetine kırdırmışlardır. Ve her üç eylem de sosyal-faşist sendika ağalarının «ipliğini pazara çıkarmaktan» başka kendilerine bir yarar sağlamamıştır. Tersine, bütün işçiler bu ağa takımının ne mal olduğunu görmüş, bu eylemlerden sonra, birçok işyerinde sendika ağalarına karşı yoğun tepkiler gelmiş, birçok işyerinde bu sosyal-faşist sendika ağalarının sendikalarından ayrılmıştır. Eğer bugün DİSK'e, özellikle sosyal-faşist sendika ağalarına geniş işçi yığınları içinde bir tepki varsa, bu tepkide kuşkusuz en büyük pay, bu üç önemli eylemde sosyal-faşist sendika ağalarının sahte devrimciliklerinin deşifre olmasındandır.

Bugün genel olarak ülkemiz işçi sınıfı sendikal eylemi açısından bakıldığında, az çok bu eylemle ilgilenen herkes şu gerçeği görebilir. Bugün hemen hiçbir işyeri yoktur ki, bir grev sonrasında karışıklıklar çıkmasın; sendika değiştirmek, en azından mevcut ağaları değiştirmek için yoğun bir mücadele başlamasın.

Grevlerin kendileri için bu derece tehlikeli olduğu ortadayken, bu faşist ve sosyal-faşist sendika ağası takımı burnunun ucunu görmeyen maceracı mıdır ki grev kışkırtıcılığına kalkışsın? Yoksa bunlar bunca tecrübeden, sonra grev kışkırtacak kadar burjuvazinin kendine verdiği görevleri unutan amatörler midir? Elbette ikisi de değil. Ve grev kışkırtmak bir yana, özellikle şu günlerde çıkması muhtemel grevleri ezmenin yollarını düşünmektedirler. Nitekim, son Lassa, Kale Kilit ve Profilo direnişleri bizzat sosyal-faşist sendika ağaları tarafından kırılmıştır. Ve yenilerini kırmak için de hazırlanmaktadırlar.

İŞÇİ SINIFINA YAPILABİLECEK EN BÜYÜK İHANET, GREV KIRICILIĞIDIR

Bugün grev kırıcılığına soyunanlar, öylesine sıkışmışlardır ki kendi karşı-devrimci faaliyetlerine gerekçe olarak, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin grevleri kışkırttığı gibi saçma bir gerekçeye sarılmak zorunda kalmışlardır. Bunun anlamı ise —grevlerin işçi sınıfı mücadelesi açısından anlamı göz önüne alındığında— burjuvazinin mevcut sosyal düzeni yıkmak için proletaryaya «savaş okulları» açmasından başka bir şey değildir. Böylesine saçma gerekçelere sarılmaları, yaptıkları ihanetin büyüklüğünün farkında olmalarındandır. Çünkü, tarih boyunca grev kırıcıları, işçi sınıfı ve insanlığın ilerlemesinden yana olan herkes tarafından lanetlenmişlerdir. Bugün de ülkemiz işçi sınıfı, tüm ilerici, demokrat kamuoyu bu grev kırıcı takımını, işçi sınıfı düşmanı burjuva uşakları olarak lanetlemektedir.

Şimdi de

(Baştarafı 1. Sayfada)

pasifik donanmasına katılmak üzere hareket etti, Şimdi de İngiliz Kraliyet Donanmasının savaş gemileri İstanbulda «iyi niyet» gösterisi yapıyor.

Amerikan emperyalistlerinin savaş filosu 6. Filonun, yükselen gençlik ve halk hareketi ile Türkiye karasularından defolup gitmesinden 10 yıl sonra, egemen sınıfların ve Ecevit'in çağrıları ile yeniden emperyalist akbabaların savaş gemileri yurdumuzda cirit atmaktadır.

Ülkemiz kaynaklarını yağmalamak için birbiriyle yarışan emperyalistler ve sosyal - emperyalistler «orta doğuda stratejik önemdeki köprübaşı» dedikleri ülkemizi «ziyaret» ederken, ülkemiz üzerindeki etkilerini artırmayı ve soygunlarını yoğunlaştırmayı hedeflemektedirler.

Emperyalistler ve eğemen sınıflar sömürülerine çocukları da alet etmekte, çocukların «mutluluğu için» yüzbinlerce millik yolları katederek Çocukları «eğlendirme» proğramları düzenlemektedirler. 1979'u Uluslar Arası Çocuk Yılı ilan eden emperyalistler ve onların her ülkedeki uşakları, attıkları bombalarla, sıktıkları kurşunlarla ve soy kırımlarla çocuklara karşı giriştikleri katliamları gizlemeye çalışmaktadırlar. Onların nasıl çocuk ve insan haklarının savunucusu olduklarını, Vietnam'ın, Laos'un, Eritre'nin, Filistinin ve daha birçok ülkenin çocukları yaşıyarak tanıdılar.

Ülkemiz kapılarının emperyalistlere ardına kadar açılmasına hiçbir itirazı olmayan faşistler, revizyonistler ve reformistler ne MİNSK adlı Sovyet savaş gemisinin boğazlardan geçmesine, ne de İngiliz savaş gemilerinin İstanbul'da demirlemesine karşı çıkmadılar. Tersine onlar emperyalist ağababalarının gelişini alkışlarla karşıladılar. İngilizlerin kimsesiz çocukları enlendirmeye (!) geldiğini propaganda ettiler.

Egemen Sınıflar ülkemizin milyonlarca çocuğunun gözlerine baka baka yalan söylerken, sağlıklı büyümelerini ve okumalarını engelledikleri 3milyon kimsesiz çocuğu nasıl tatlı kârlarına kurban ettiklerini gizlemeyi amaçlamaktadırlar. Çocuk dostu pozlarına bürünen kan içici vampirlerin şampanya partilerine çocuklar yararına yapıldığı süsü vermeleri tıpkı peri masallarındaki iyilik meleği zengin kadınların çocukları okşamalarına benzemektedir.

Ecevit'in Halkçılığı ve onurlu dış politikası 'bugün bütün çıplaklığıyla ortadadır. Ecevit'in MC faşistlerinden farklı bir politikası yoktur. Ecevit bütün emperyalistleri ülkemize davet ederken «onurlu dış politika» izlediğini iddia edebilmektedir. CHP reformist hükûmeti emperyalistlerin ve eğemen sınıfların koltuk değneği olarak, ABD emperyalistlerinin ülkemizdeki ekonomik, askeri ve siyasi hegemonyasını artırıyor, sosyal-emperyalistlerin ve diğer emperyalistlerin sömürüsünün yoğunlaşmasına hizmet ediyor. Reformistler bütün emperyalislerin kapılarını çalıp «yardım» dilenirken karşılığında ülkemizin kaynaklarını emperyalistlerin sömürüsüne açıyorlar.

Sovyet sosyal-emperyalizminin uşaklığını yapan TKP, TİP, TSİP ve benzeri revizyonist akımlar Sovyet savaş gemilerine selama dururken, keskin anti sovyetçi (!) Aydınlık revizyonistleri -de Amerikancı faşistlerle beraber Amerika ve İngiliz savaş gemilerini alkışlamaktadırlar. Onlar Sovyet MİNSK gemisinin boğazlardan geçmesi üzerine günlerce sahte yaygaralar koparırken İngiliz savaş gemilerinin «ziyareti» hakkında bir tek kelime bile yazmadılar.

10 yıl önce Amerikan 6. Filosunu protesto eden devrimcilerin üzerine saldıran Amerikan uşaklarının, o günkü gençlik mücadelesinin önüne dikilerek mücadeleyi önlemeye çalışan ve bugün Sovyet uşaklığında karar kılan revizyonistlerin, Çin sosyal-emperyalizminin ve batılı emperyalislerin uşaklığını yapan üç dünyacı revizyonistlerin halkın ve onun çıkarlarının düşmanı olduğu her gün daha fazla ortaya çıkmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarlarının tek ve tutarlı savunucusu proleter devrimcilerdir. Proleter devrimciler, 10 yıl önceki mücadelenin de mrasçıları olarak bütün emperyalistlerin ülkemizden defolup gitmesini ekonomik, askeri, diplomatik, siyasi hangi alanda olursa olsun emperyalistlerle (ve sosyal - emperyalistlerle) imzalanmış olan kölelik anlaşmaları ve onlara verilmiş bütün imtiyazların kaldırılmasını, ülkemiz toprakları üzerinde tek bir emperyalist askeri birlik ve üstün bırakılmamasını savunmakta ve bunun için mücadele etmektedirler. Bu emekçi Türkiye halkının da isteğidir.

Zamlar

(Baştarafı 1. Sayfada)

lerin, öğrencilerin gelir ve yaşama düzeyi giderek düşüyor.

Hükümetin büyük tantanayla açıkladığı «Ekonomik Önlem Paketi»nden komprador burjuvaziye yeni sömürü olankları, teşvik tedbirleri; emekçi halka ise işsizlik, açlık ve yoksulluk çıkmıştır.

Kısacası kapitalizmin buhranı ve bunun bütün ekonomik ve siyasi sonuçları işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtına yüklenmektedir. Buhranın faturası halka kesilmektedir.

Faşistlerden, reformistlere ve revizyonistlere, sıkıyönetimden, sendika ağalarına kadar karşı-devrimin bütün kurumları ve siyasal odakları elbirliği ile ve «eşgüdüm»lü bir şekilde çalışmaktadır.

Egemen sınıflar ve emperyalistler kısa ve uzun vadede, işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki ekonomik sömürüyü artırarak, yaşama düzeyini düşürerek, kazanılmış demokratik ve siyasi hakları yok ederek dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalışmaktadırlar.

Ama onlar bir gerçeği unutmaktadırlar: İşçi sınıfını, yoksul köylülüğü, küçük üretici köylüleri, memur, öğretmen ve halk gençliğini, emekçilerin devrimci potansiyelini ve direnişini...

İşçi sınıfı ve emekçi halk bugüne kadar baskı ve sömürüye boyun eğmemiştir. 15-16 Haziranlar, DGM Direnişleri, toprak işgalleri, büyük kitle yürüyüşleri, halk gençliğinin mücadelesi vb. bunun en somut ve en çarpıcı örnekleridir.

15-16 Haziranların, DGM Direnişlerinin yaratıcısı işçi sınıfı ve emekçi halk bugün de katmerleşen sömürüye ve onunla paralel yürüyen yeni baskılara boyun eğmeyecektir ve eğemeyeceğini göstermektedir.

İşçi sınıfı arasında yaygınlaşan grevler, direnişler, yoksul köylülüğün ve küçük üreticilerin kabaran memnuniyetsizliği, halk gençliğinin mücadelesi bunun en çarpıcı göstergeleridir.

15 - 16 Haziranlarda, DGM Direnişlerinde olduğu gibi, bugün de işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelelerinin öndeki barikatlar reformist ve revizyonist mihraklarla birlikte, her türden sendika ağalarıdır.

Mücadelenin ilerlemesi, direnişlerin yaygınlaşması, aynı zamanda bu barikatları da aşmaya bağlıdır.

Yeni zamlar, sömürü ve işsizliğin artması, siyasi baskıların yoğunlaşması işçi sınıfına ve emekçi halka, proleter devrimcilere ve bütün anti-faşistlere mücadele ve direniş çağrısı olmalıdır; proletaryanın azami-asgari programına bağlı olarak Faşizme Karşı Mücadele Platformunun hayata geçirme, güçlerini birleştirme, örgütlenmesini sağlamlaştırma çağrısı olmalıdır.

Ve öyle olacaktır.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ OSMAN TAŞ * YÖNETİM YERİ: 2. BEYLER 848. SOKAK NO: 90/213 KONAK-İZMİR * YAZIŞMA ADRESİ: TEOMAN GÖRAL PK: 71 KONAK-İZMİR * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: 6 AYLIK 125 TL, YILLIK 250 TL, YURT DIŞI İKİ KATIDIR BASILDIĞI YER: UĞUR OFSET MATBAASI

Düzeltme

Gazetemizin 148. sayısının 4. sayfasında yaynlanan 'Seydişehir Alüminyum Fabrikasında Faşist ve Revizyonist Sendika Ağalığına Karşı İşçi Sınıfının Mücadelesi Gelişiyor' başlıklı yazımızda bazı hatalı yorumlar ve ibareler yer almıştır.

Yukarıda adı geçen yazıdaki yanlış ve doğruları aşağıda yayınlıyoruz.

1. Yazının 1. sütunundaki '...revizyonist Alüminyum-İş yöneticileri' 'Maden-İş yöneticileri' olarak değiştirilecektir.

2. Yazının 2. sütununda ilk ara başlığın altında, 'Her iki sendika 1975'te rekabete girerek işyerinde yetki almaya çalıştılar.» diye başlayan paragraf şöyle olacaktır:

«Her iki sendika, 1975'te rekabete girerek işyerinde yetki almaya çalıştılar. Özgür Alüminyum-İş ile faşist Türk Metal-İş Sendikası yetki rekabeti için mücadeleye giriştiler. Özgür Alüminyum-İş Başkanının Maden-İş ikinci başkanlığı ile ödüllendiren Kemal Türkler, bu yolla Özgür Alüminyum-İş'i yetki alması durumunda Maden-İş'e bağlamayı planladı. Fakat 1976 yılında fabrikada yetkiyi Türk Metal-İş Sendikası alınca, Özgür Alüminyum İş'i yetkili yapmak için gönderdiği tüm revizyonistler Seydişehir'i terk ettiler. Aynı yıl içinde Özgür Alüminyum-İş sahte bir kongre ile Türk Metal-İş Sendikasına katılma kararı aldı ve böylece faşist Türk Metal-İş Sendikası Seydişehir'de tek yetkili sendika olarak kaldı.»

3.2. sütunun sonuncu paragrafında yer alan '...Umudu Maden-İş'te görerek onların demogojilerinden etkilenen işçilerin de katıldığı mitingde konuşan Maden-İş yetkilisi işçileri Maden-İş'ten istifaya ve Özgür Alüminyum-İş'e üye olmaya çağırdı.» ibaresinde geçen «Özgür Alüminyum-İş», «Maden-İş» olacaktır.

4. Yazının çeşitli yerlerinde geçen Özgür Alüminyum-İş' in revizyonist yöneticileri' 'Maden-İş'in revizyonist yöneticileri' olacaktır.

Düzeltir, özür dileriz.

IMF koşullarının

(Baştarafı 1. Sayfada)

rinin artırılmasını istiyordu. 21 Mart akşamı açıklanan 'Ekonomik Önlem Paketi' İMF'nin bu isteğinin yerine getirilmesinden başka bir şey değildir.

İMF'nin bir isteği de Merkez Bankası tarafından kamu kesimine açılan kredilerin daraltılması idi. Bugün gerçek durum buna uygun olarak planlanmıştır, krediler dondurulmaktadır.

İMF, toplu sözleşmelerden aşırı ücret istemlerinin önüne geçilmesini istiyordu. Ecevit Hükümeti bugün sadece bu isteği uygulamakla kalmıyor, aynı zamanda silahların gölgesinde bütün toplu sözleşmeleri bir formalitenin yerine getirilmesi olarak bakıyor, grevleri yasaklıyor, her türden sendika ağasının yardımı ile 'Toplumsal Anlaşma'yı yaygınlaştırmaya çalışıyor.

İMF'nin bir isteği de yabancı sermaye yatırımlarının hızlandırılması için özendirici önlemler alınması idi. CHP reformistleri iktidara geldikleri günden beri bu politikayı uyguluyorlar zaten. Son olarak açıklanan 'Ekonomik Önlem Paketi' ise tamamen bu politikanın ışığında hazırlanmıştır.

Şimdi İMF isteklerinden geriye sadece Türk Lirasının yeniden devalüe edilmesi kalmıştır. Bu istek de zaten parça parça uygulanmakta ve yeni ve toplu bir devalüasyon yapılması için siyasi koşulların uygunluğu beklenmektedir.

İşte CHP reformistlerinin anti - emperyalistliğinin ve 'onurlu dış politika'larının anlamı budur.

İşçi sınıfı

(Baştarafı 4.Sayfada)

nayi ve Çerkezköy Profilo.

İşçi sınıfı sınıf kardeşlerinin peşpeşe sokağa atılmasına sessiz kalamaz. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri kapitalistler yararına fedakârlık yapamaz. İşçi sınıfı sendika ağalarının işçi düşmanı yüzünü hergün görmektedir. İşçilerden fedakârlık yapmalarını isteyen ve işçiler adına fedakârlık yapılacağına dair egemen sınıflara teminat veren TÜRK-İŞ'li, DİSK'li sendika ağalarının demagojilerine inanmanın ve onlara uymanın zulmü ve açlığı peşinen kabul etmek olduğunu işçiler her yeni örnekle görmektedirler.

Egemen sınıflar ve komprador-feodal düzen yararına fedakârlık yapmak, işçi sınıfının görevi olamaz. Tersine işçi sınıfı bu düzenin en kararlı düşmanıdır ve onu yerle bir etme görevi vardır.

BAŞYAZI
15 Mart 1979

Demirel' e saldırı: MHP' ye iyilik

Doğu Perinçek

SAHTE solcu görüşlerin etkisi altında kalan elli kişilik bir grup, 12 Mart günü Akhisar'da Demirel'i dinlemeye gelenlere ve araba konvoyuna "kahrolsun faşistler" diye bağırarak taş atıyorlar. Bu arada bir polisi de alnından vurarak öldürüyorlar.

"Faşizme karşı" bu kadar muazzam bir savaşım verilebilir! Sahte solcu çetelerin şefleri, Demirel'i dinleyen kitleyi ve araba konvoyunu taşlayan "militanlara" herhalde birer madalya yollayacaklardır. Fakat bu "militanlar" esas madalyayı Türkeş'ten hakettiler. Bu müthiş "anti-faşist" eylem, en çok MHP'yi sevindirdi.

Akhisar'daki olayın öğrettiği şudur:

Sahte solu etkisiz hale getirmeden, ne MHP'ye karşı başarılı bir mücadele verilebilir, ne de Sovyetler Birliği'nin emperyalist emellerine set çekilebilir.

Milliyet

Küntay: «Akhisar olayları AP'ye yönelik değil»

16 MART 1979

BURSA

AP Genel Başkan Yardımcısı Barlas Küntay, [illegible]

Yalancının mumu...

12 Mart 1979 günü Manisa Akhisar'da AP mitinginden sonra anti-faşist güçler tarafından düzenlenen 12 Mart'ı protesto gösterisi bazı burjuva gazeteleri tarafından çarpıtılarak «AP konvoyuna saldırıldığı» şeklinde verildi.

Aynı gün açıklama yapan Akhisar savcısı olayın Demirel ve AP'yle ilişkili olmadığını, göstericilerin 12 Mart'ı protesto ettiklerini belirtti.

Aydınlık gazetesi, olayı «Demirel'e saldırı», «AP konvoyuna saldırıldı» manşetleri ile vermekle yetinmiştir. 15 Mart tarihli Aydınlık gazetesinde «Büyük Şef» Doğu Perinçek «Demirel'e saldırı MHP'ye iyilik» başlığıyla kaleme aldığı yazıda bu olayı anti-faşist mücadeleye ve anti-faşist güçlere saldırı için bir basamak olarak kullandı.

16 Mart 1979 günü Milliyet gazetesinde yayınlanan bir demecinde AP genel başkan yardımcısı Barlas Küntay «Akhisarda çıkan olayların AP'ye yönelik olmadığını» belirtiyordu.

Şimdi sormak gerekir: Yalan ve demagoji üstadı D. Perinçek Türkeş'ten bir madalya haketmedi mi?

Ecevit ve Allende

(Baştarafı 1. Sayfada)

tatörlük sopası ile tehdit etmek için bu benzetmeye başvurmaktadır.

Demirel böyle bir benzetmeye, kasıtlı olarak Türkiye halkını, emekçi halkın devrimci-demokratik mücadelesini tehdit etmek için başvurmasına rağmen, bazı küçük-burjuva sol hareketler Ecevit ile Allende arasında bir paralellik kurmakta, ve bu paralellikten kalkarak CHP Hükümetinin desteklenmesi gerektiğinin teorisini yapmaktadırlar. Bu durum da onları, komprador-feodal yapıyı ve onun bütün militarist ve bürokratik kurumlarını desteklemeye daha çok itmektedir. Böylece de yanlış hedefler göstererek emekçi halkın bilincini çarpıtmaktadırlar.

Bunun böyle olmadığını görebilmek için hiç uzağa gitmeye gerek yoktur. CHP reformist Hükümetinin izlediği politikaya ve onun esas işlevine bakmak, bunu kavramak için yetecek de artacaktır bile.

Şunu tekrar tekrar vurgulamakta yarar var ki, her şeyden önce Allende, küçük-burjuva reformist bir hareketin yürütücüsüydü ve burjuva devletin demokratik biçimine dayanmıştı. Sözde bu devlete dayanarak emperyalizme ve iç gerici sınıflara darbe vurup onları tasfiye edecekti. Ecevit'in ise sözde bile böyle bir çabası ve amacı yoktur. O, emperyalizme, komprador burjuvaziye ve toprak ağalarına dayanıyor, faşist-feodal diktatörlüğü yaşatmaya çalışıyor. Bugünkü CHP reformist Hükümet egemen sınıfların ve faşist diktatörlüğün koltuk değneğidir ve buhranı halkın sırtına bindirmenin ve emekçi halkın mücadelesinin pasifize edilmesinin bir aracıdır.

Bu bakımdan Ecevit ile Allende arasında, dayandıkları ve temsil ettikleri sınıflar bakımdan bir benzerlik kurmak, gerçeği tersyüz etmek demektir.

Fakat bütün bu farklılıklarına rağmen, Ecevit ve Allende, son tahlilde burjuva devletine dayanarak faşizme karşı sözde savaş açılabileceği yolunda hayaller yaydıkları için, işçi ve köylü kitlelerini aldatmaya ve onların mücadelesini pasifize etmeye çalıştıkları için benzeşmektedirler.

Fakat burjuva devletine dayanarak faşizme karşı mücadele edilemeyeceği, sadece teorinin değil, aynı zamanda hayatın da doğruladığı ve her gün doğrulamakta olduğu bir gerçektir.

Kızıldere-1972

Faşizm, döktüğü kanda boğulacaktır

30 Mart 1972, on yiğit halk evladının, on devrimci-yurtseverin, Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Saffet Alp, Hüdai Arıkan, Nihat Yılmaz, Ertan Saruhan, S. Kâzım Özüdoğru, Ahmet Atasoy ve Sabahattin Kurt'un faşist namlular altında başeğmezliğin, direnişin destanını yazdıkları, faşist devletin militarist güçleri tarafından Kızıldere'de katledildikleri tarihtir.

Nice Kızıldere destanlarını, nice direnişleri bağrında taşıyan «1971 Hareketi» yenilgiye uğradı. Hareketin yiğit önderleri Kızıldere'de, Nurhaklarda, darağaçlarında, köşe başlarında halka ve devrime bağlılıklarını, öfke ve isyanlarını bayraklaştırarak ölümü kucakladılar.

1972 Kızıldere katliamının üzerinden bugün 7 yıl geçmiştir.

Bu süre içinde, Türkiye devrimci hareketi 1971'in küçük-burjuva, devrimci-demokrat çizgisini aşarak, Marksizm-Leninizme sarılmış ve bugüne gelmiştir. Proleter devrimci hareket, bu dönemle ilgili ve bu döneme damgasını vuran siyasi çizgi ile ilgili toplu değerlendirmesini yapmıştır. Onun için biz bunun üzerinde yeniden durmayı gerekli görmüyoruz.

Yalnız bugüne ilişkin olarak şu kadarını söylemeliyiz ki, bugün «1971 Hareketi»ni tekrarlamaya yönelen veya bu iddiada olduklarını söyleyenler, gerçeğin bir karikatürü olmaktan öteye gidemiyorlar ve gidemiyeceklerdir. Bazı revizyonist mihraklar ise, tıpkı «1971 Hareketi»nin önderleri yaşarken yaptıkları gibi, bugün de, bu hareketin devrimci-demokratik tüm özelliklerine karşı çıkıyor ve onu karalamaya çalışıyorlar, onların sahte ağıtlar altında sahip çıktıkları ise bu hareketi etkilemiş olan revizyonizm ve Troçkizmdir. Marksist-Leninist hareket ise, bu mücadelenin devrimci, yurtsever, demokrat ve Marksizm-Leninizme açık olan yanına sahip çıkıyor.

Kızıldere, Nurhak, 1 Mayıs, 16 Mart, Kahramanmaraş vb. katliamlarını düzenleyen faşist diktatörlük, bütün militarist ve bürokratik kurumlarıyla, Kontr-gerillası, MİT'i, ordusu, polisi, MHP'si, sıkıyönetimi vb. ile, resmi ve sivil katillerden oluşan özel cinayet mangalarıyla bugün de ayaktadır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının işçi sınıfına ve emekçi halka karşı topyekun ekonomik ve siyasi saldırısı sürmektedir. Devrimle karşı-devrim arasındaki çelişme giderek büyümekte ve keskinleşmektedir.

Bugün proleter devrimci hareket ve diğer bazı anti-faşist demokratik hareketler emekçi halk kitleleriyle küçümsenmeyecek bağlara sahiptir ve reformizmin, revizyonizmin niteliği kitlelerin gözünde daha belirgin olarak açığa çıkmakta, karşı-devrimin tecriti için maddi koşullar her geçen gün hızlanmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçi halkla örgütlü bağlarımızı geliştirmek, egemen sınıfların topyekun ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı direniş cepheleri yaratmak, kazanılmış haklardan geri adım atmadan ve Faşizme Karşı Mücadele Platformunu hayata geçirerek devrimi ilerletmek, bütün emekçilerin ve anti-faşistlerin güç ve eylem birliğini sağlamak ve her türlü sapmaya karşı Marksizm Leninizme daha sıkı sarılmak...

İşte egemen sınıfların militarist ve bürokratik kurumlarıyla saldırılarını yoğunlaştırdıkları Kızıldere katliamını 7. yıldönümünde proleter devrimcilerin ve bütün anti-faşistlerin kavramaları ve hayata geçirmeleri gereken görevler bunlardır.

Kızıldelerin, Nurhakların, darağaçlarının ve bütün cinayet ve katliamların hesabını sormanın, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğine son vermenin, faşist diktatörlüğü yıkarak devrimci-demokratik halk iktidarını kurmanın ve devrimi kesintisiz olarak sürdürmenin yolu da buradan geçer.

1971 devrimcilerinin, Kızıldere savaşçılarının çağrısı da budur.

Kızıldere'de, Nurhaklarda, darağaçlarında can veren, halkın davası için düşenleri bugün bir kez daha selamlıyoruz.

Kitle örgütlerinden

TÜM SAĞLIK-DER'İN BÖLGE TOPLANTILARI SÜRÜYOR

Tüm Sağlık - Der'in ülke çapında giriştiği örgütlenme faaliyeti devam ediyor. Daha önce Tunceli'de yapılan Doğu Anadolu Bölge Toplantısından sonra, 2. toplantı 10-11 Şubat tarihlerinde Uşak'ta gerçekleştirildi. Manisa, Ayvalık, İstanbul, Uşak, Balıkesir il temsilciliklerinin ve Eskişehir, Bilecik, Ankara şubelerinin 60 temsilcisinin katıldığı toplantıda Tüm Sağlık - Der'in çalışma programı, mücadele hedefleri tartışıldı. Temsilciler, bölgelerinde süren Tüm Sağlık - Der'in örgütlenme çalışmalarından deneyler aktardılar.

Toplantıda, Tüs-Der'in «Tam Gün Yasası»nı destekleyerek, sağlık emekçilerine karşı izlediği ihanet çizgisini doruğuna ulaştırdığı görüşünde birleşen temsilciler, Tüs-Der'i, sağlık emekçilerinin sözcüsü olarak görmediklerini ve mahkum edilmesi gerektiğini belirttiler.

Toplantıya katılan temsilciler, «Tam Gün Yasası»nı red dederek şu talepleri savundular:

1 — Ücretlerde katsayı sistemi kaldırılmalı, asgari ücret sistemi getirilmelidir.

2 — Net 7000 TL olmak üzere, her sağlık emekçisine iş riski ödenmelidir.

3 — Mesai ücreti, saat başına net 100 TL olmalıdır.

4 — Okul öncesi yaştaki çocuklar için 1500, okula giden çocuklar için 2500 TL ödenmelidir.

Toplantıda devrimci basın üzerindeki baskılar ve Yeni Baskı Tedbirleri de protesto edildi.

Reformist hükümet grevleri yasaklıyor, patronlar işçileri dışarı atıyor

● CHP Hükümeti tarafından grevleri üstüste ertelenen Mersin Soda Fabrikasında çalışan 870 işçinin iş akidleri'nin gazetelere verilen bir ilanla «feshedildiği» açıklandı.

18 Mart 1979 günü bütün burjuva gazeteleri tam sayfa halinde Soda Sanayi A. Ş.'nin «Halkımıza duyuru» başlıklı bir açıklamasını yayınladı. Bu durumda komprador burjuvaların iş akidlerini fesh edip sokağa attıkları 870 işçinin durumu ile ilgili olarak «kanuni hakkımızı kullandık» diyorlardı.

Bilindiği gibi Mersin Soda Sanayi işyerinde 8 Ağustos 1978 tarihinde patronun toplu sözleşmelerinde işçilerin ücret artışı vb. taleplerini kabul etmemesi üzerine, işçiler haklarını almak amacıyla greve başlamışlardı. İşyerinde yetkili olan sendika «8 ay süren toplu sözleşmeleri sırasında patronun katı tutumu ve anlaşmaya yanaşmaması» üzerine grevi başlattıklarını belirtmişti.

Mersin Soda Sanayi işyeri işçilerinin kararlı bir şekilde sürdürdükleri grev 26 Aralık 1978 günü sıkıyönetim ilanı ile beraber hükümetçe bir ay ertelendi. Erteleme kararı 26 Ocak 1979'da ikinci kez olarak iki ay daha uzatıldı. İki aylık erteleme süresi 26 Mart'ta sona eriyordu.

Mersin Soda Sanayi patronları, erteleme süresinin bitmesini beklemeden 18 Ocak günü bir «Duyuru» ile 870 işçinin iş akidlerini feshetiler.

Egemen sınıfların, onların CHP reformizmi eliyle uyguladıkları sıkıyönetimin, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik baskı ve terörü yoğunlaşarak devam etmektedir. Ecevit'in «demokratik sıkıyönetim»i işçi sınıfının grev hakkına saldırılarla işe başladı. Daha ilk bildirilerinde sıkıyönetim bölgelerindeki grevlerin yasaklandığını açıklayan sıkıyönetim komutanları yanına tüm ihanet şebekelerini de alarak saldırılarını sürdürdüler. İstanbul Kale Kilit işçilerine saldırı ve ardından Kale Kilit patronunun sıkıyönetim yetkililerine teşekkürü bunun en somut örneklerinden biridir.

Öte yandan halka ve işçi sınıfına hayatı zindan eden CHP reformist hükümeti sıkıyönetim aracılığıyla uygulanan saldırıları yetersiz görmekte ve bizzat Bakanlar Kurulu kararı ile grevleri ertelemekte ve işçi çıkarmaktadır. Bir taraftan «Toplumsal Anlaşma»yla, «Yeni İş Kanunu Tasarısı»yla grev ve toplu sözleşme haklarını ortadan kaldıran reformistler, öte yandan işçilerin ekonomik, demokratik haklarını elde etmek amacıyla başlattıkları grevlerini ertelemekte, direnişlerini kırmaya çalışmaktadır. Sermayenin sadık uşağı olduklarını her adımda kanıtlayan reformistlerin Mersin Soda Sanayi grevini ertelemesi de bu politikanın bir devamı ve sayısız örneklerinden sadece bir tanesidir.

Bir tarafta Yargıtay kararları ile patronların istediği zaman hiç bir tazminat ödemeden işçileri işten atmaları yasallaştırılır, toplu sözleşme görüşmeleri sürerken işçilerin direncini kırmaktan başka bir amacı olmayan işyeri kapatmaları ile lokavt meşrulaştırılırken, öte yandan bu kararlar anında uygulamaya sokulmakta ve her gün yüzlerce işçi komprador burjuvazi tarafından işten çıkarılarak sokağa atılmakta ve açlığa mahkum edilmektedir.

«Halk iktidarı kuracağı»nı iddia eden reformistlerin nemenem halkçı oldukları her geçen gün biraz daha ortaya çıkmaktadır. Zamlar, grev ertelemeler, işçi direnişlerine ve grevlerine saldırılar, demokratik kitle örgütlerine yönelik baskı ve saldırılar bunun kanıtlarıdır.

İşçi sınıfı sömürü ve soygunun daha çok artması için fedakârlık yapamaz

İşten atılmalar birbirini izliyor. Peşpeşe yüzlerce, binlerce işçi sokağa atılarak açlığa mahkum ediliyor. Tüm işçi düşmanları işçi sınıfından fedakârlık istiyor.

Profilo patronunun ve Mersin Soda Fabrika patronunun sokağa attığı işçiler bu fedakârlık edebiyatının kurbanıdırlar. İşçilerin her direnişi karşısında patron, sıkıyönetim ve sendika ağaları birleşmekte ve tek elden saldırıya geçmektedir. Profilo işçilerinin ücret artışı talebi onları çıldırtıyor, azgınca işçilere saldırıya geçiyor, işçilere hakaret ediyor, işçileri göz altına alıyor ve işten atıyorlar.

Milyonlarına milyon katmaktan başka bir şey düşünmeyen komprador burjuvazi, bir tarafta işçileri en düşük ücretle çalıştırırken, öte yandan işçileri işten atarak daha az işçi ile daha çok iş yapmak istemektedir. Bantların hızlandırılması da bu politikanın bir devamı olup, işçilerin bir dakika bile boş durmalarını engellemek için baş vurdukları sinsi bir uygulamadır. Patronlar bantları hızlandırarak 15-16 saatte yapılacak işi 8 saate sığdırmaya çalışıyorlar.

CHP reformist hükümetinin işçi sınıfından istediği ve sendika ağaları ile tüm reformist ve revizyonistlerin de onayladığı fedakârlığın ne anlama geldiğini şimdi işçi sınıfı daha iyi anlıyor. «Eşgüdüm» toplantılarında nelerin görüşüldüğünü, hangi işçi ve halk düşmanı kararların alındığını, mavi berelilerin kimin hizmetinde ve kime nasıl saldıracağının nasıl kararlaştırıldığını şimdi daha iyi anlıyor emekçi halk kitleleri. Sıkıyönetim bölgeleri ile sıkıyönetimin resmen ilan edilmediği yerlerde CHP'nin ve sıkıyönetim komutanlarının nasıl uyum içinde çalıştıkları ve «demokratik sıkıyönetim»li saldırıları nasıl uyumla yürüttükleri şimdi daha iyi anlaşılıyor.

Profilo işçilerine, Kale Kilit işçilerine, Lassa işçilerine ve Mersin Soda Sanayi işçilerine saldıranlar hep aynı militarist güçlerdir. Her yerde mavi bereliler işçi direnişlerine saldırıyor ve direnişlerin bastırılmasıyla beraber patronlar sıkıyönetim komutanlarına «teşekkürlerini» sunuyor.

«Bunalımlı dönemlerin özveri ile dolu olan» emekçi halk kitleleri ve işçi sınıfı bütün halk düşmanlarının, CHP reformistlerinin, sendika ağalarının, burjuva partileri ve siyasi akımlarının istediği fedakârlığın zam ve zulüm olduğunu, daha çok işçinin işten atılarak açlığa mahkum edilmesi, grevlerin yasaklanması, ücretlerin dondurulması, Denizcilik Bankasında olduğu gibi, işçilerin «zorunlu tasarrufa» itilmesi, demokratik kitle örgütlerinin kilitlenmesi, sivil ve resmi cinayet şebekelerinin sokaklarda cirit atması ve militarizmin yoğunlaştırılması anlamına geldiğini daha iyi kavramaktadır.

Örnekler çoğaltılabilinir. Uygulamalar zincirleme devam ediyor. Dün Kale Kilit ve Lassa, bugün de Mersin Soda Sa-

(Devamı 3. Sayfada)

Dün 1976'da polis ve ordu baskınına boyun eğemeyen profilo işçileri bugün sıkıyönetime rağmen direnişe geçtiler.

Sıkıyönetime rağmen

Çerkezköy Profilo Fabrikası işçilerinin direnişi

● BANT HIZLANDIRILMASINA DİRENEN İŞÇİLERDEN 178'İ GÖZ ALTINA ALINDI, 70 İŞÇİNİN ÇIKIŞI VERİLDİ

İstanbul Çerkezköy Profilo Fabrikasının 1800 işçisi 14 Mart 1979 çarşamba günü ücretlerinin artırılması ve bant hızlandırılmasının durdurulması isteği ile direnişe geçtiler.

Patron, askeri birlikler ve sendika ağaları işbirliği sonucu direnişçi işçilerden 178'i askeri birliklerce göz altına alındı ve 70 kadar işçinin işine patron tarafından son verildi. Patronun daha birçok işçiyi işten atacağı şeklindeki tehditleri de iyice yoğunlaştı. Maden-İş'in sendika ağaları ise her zamanki gibi patronun yanında yer aldılar.

Profilo işçileri sıkıyönetim sopasına aldırmadan hakları doğrultusunda direnişe geçerken, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesini bastırmakla görevli olan sıkıyönetim birlikleri işçilere saldırdılar; ve direniş kırıldı.

Direnişin kırılması için patron, sıkıyönetim ve sendika ağaları üçlüsü işbirliği içinde çalıştılar. Patron işçilerin iş akitlerini fesh ederken, sıkıyönetim 178 işçiyi gözaltına aldı ve Maden-İş'li hainler patrona daha çok işçiyi atması için işçileri ihbar ettiler.

Profilo işçilerinin mücadeleci geleneği, geçmişte ve bugünkü kararlı mücadeleleri işçi sınıfımıza, sıkıyönetime ve teröre karşın nasıl mücadele edileceği konusunda ışık tutmaktadır.

Konya – Konaltaş işçileri grevde

● İşçiler Maden-İş'in Sendika ağalarını teşhir ettiler. İGD'lileri grev alanına sokmadılar.

Konya'da kurulu Konaltaş Tüp Fabrikasında çalışan 90 işçinin Patronun ve Maden-İş revizyonistlerinin engellerine karşın 18 Şubat'ta başlattığı grev devam ediyor.

Grevci işçiler 8 aydır devam eden toplu sözleşme görüşmelerinin uzamasından doğan haklar için derhal 20 bin lira ödenmesini ve toplu sözleşmenin kesinleşmesine kadar geçen her ay için 2000 lira verilmesini talep ediyorlar.

Maden-İş Revizyonistleri Patrondan Yana

Konaltaş işçileri daha önce, Metal-İş sendikasının faşist sendika ağalarının işçi düşmanı yüzünü gördüler. İşçilerin mücadelesi sonucu bu sendika ağaları işyerinden atıldılar.

Metal-İş'in faşist yönetimine karşı muhalefet eden Konaltaş işçileri, her türden sendika ağasının aynı iplikten dokunmuş olduğunu yeteri kadar kavrayamadıklarından, Maden-İş yöneticilerinin revizyonist propagandasının etkisi altında kaldılar. Maden-İş 15. Bölge Temsilciliği böylece yetki alarak işçilerin sınıf sendikasına duydukları özlemi ve bu doğrultuda Metal-İş'e karşı gelişen işçi muhalefetini revizyonist emelleri için malzeme yapmaya yöneldiler.

Asgari ücretle çalışan işçiler, ücretlerin yükseltilmesi, sosyal hakların verilmesi talebiyle greve gidilmesini istediler. Maden-İş'in, işyerinde grev kararı almasını önerdiler. İşçi düşmanı revizyonistler ise, işçilerin bu isteğine karşı çıkarak patronun cebine daha çok kâr sağlama yolunu [illegible]. Maden-İş'in revizyonist yöneticileri işçilere «Sabredin şimdi greve gidilecek zaman değil, işverenin açığını yakalamalıyız» diyerek grevin anlamsızlığı hakkında sahte taktikler ileri sürdüler. Patrona lokavt ışığı yaktılar. Sendikanın bu tutumundan destek alan patron, geçen yılın son ayında lokavt ilan etti.

Maden-İş revizyonistlerinin grevi engelleme girişimlerine karşın ,işçiler grev kararı aldılar. Sendika ağalarının daha fazla grev düşmanlığı yapmalarına izin vermediler. Sendika yöneticilerinin işçilerden gizli olarak yürüttükleri toplantılardan işçilerin haberdar edilmesini ve derhal grev ilan edilmesini istediler. İşçilerin bu tavrı Maden-İş yöneticilerine geri adım attırdı. Onlar, işçilerin aldıkları grev kararına karşı olmadıklarını ve greve gideceklerini açıklamak zorunda kaldılar.

18 Şubat'ta greve başlayan işçiler, taleplerini kararlılıkla savundular. Edindikleri tecrübelerle, Maden-İş yöneticilerinin sınıf düşmanı yüzlerini teşhir ettiler. Karşı - devrimci amaçları için grev yerine gelen sosyal - faşist İGD'lileri grev alanına sokmadılar. Devrimcilerin grevci işçileri desteklemesine engel olan sendika yöneticilerinin işçi düşmanı yüzünü açığa çıkardılar.

Devrimci işçilerin önderliğinde gerçekleştirilen greve karşı patronlarla birlikte sendika yetkilileri de saldırıya geçtiler. Maden-İş yöneticileri, mücadeleye önderlik eden işçileri, sendika üyeliğinden çıkarmakla tehdit ettiler. Ancak, tüm işçi kitlesinin karşı çıkması üzerine bunu gerçekleştiremediler.

Konaltaş işçileri greve devam edecekleri, patronun ve Maden-İş'in engellemelerine ve baskılarına rağmen mücadelede kararlı olduklarını söylemektedirler.